

[Løje.]

om andre nødvendige Forbrugsvarer, som ogsaa de fattige Mennesker skal bruge? Taler man om, at man skal være forsigtig med at sætte Priserne op paa Skotøj og paa Klæder eller paa andre Nødvendighedsartikler? Nej, det gaar sin Gang, uden at man blander sig synderligt i det. Men naar der er Tale om Foranstaltninger, der tager Sigte paa det danske Landbrug, taler man om mægtige Priser, skønt der kun forlanges, hvad der er i høj Grad rimeligt og nødvendigt for at holde en rimelig Produktion i Gang til Gavn for det danske Landbrug og til Gavn for det hele Samfund.

Knud Kristensen: Det ærede Medlem Hr. Aage Fogh har ved forskellige Lejligheder, hvor man har haft andre Forslag til Behandling, indbudt til Forhandling om et historisk Emne, nemlig hvad der foregik i Aaret 1934, og jeg forstod paa det ærede Medlem, da han indbød til denne Forhandling ogsaa i Aften, at nu ansaa han det for sidste Gang, han indbød til saadan Forhandling. For at den Handske, som det ærede Medlem her har kastet, ikke skal ligge uoptaget, saaledes at det udattil giver Indtryk af, at det ærede Medlem paa dette Omraade har sagt den fulde Sandhed, ønsker jeg at knytte nogle Bemærkninger hertil — jeg tror, jeg kan gøre det forholdsvis kort.

Det ærede Medlem sagde forleden Dag og fremhævede ogsaa nu i Dag, at det, der var Venstres Anke mod denne Ordning, var, at det gik ud over Sparekasserne. Det var een af Grundene, men der var flere. Vi fandt, at det var urimeligt, at de, der er Indskydere i Sparekasserne, skulde miste $\frac{1}{2}$ pCt. for at garantere Obligationsejerne deres fulde Rente. Det var i Virkeligheden det, der var Tale om, det var dette, at de smaa Sparere skulde afse en Del af deres Rente for at garantere, at de større Sparere kunde faa hele deres; det fandt vi var urimeligt og uretfærdigt. Naar dertil kommer, at en saadan Foranstaltning ganske sikkert i høj Grad vilde have svækket Sparekasserne derigennem, at Befolkningen i stor Udstrækning vilde have taget deres Penge ud og sat dem andre Steder, og naar vi ved, at Sparekasserne er den Institution inden for vort Pengemarked, der administrerer de opsparede Midler paa den billigst mulige Maade, saa fandt vi, at denne Foranstaltning saavel over for Sparerne som over for Sparekasinstitutionen vilde virke i høj Grad uheldigt, set næsten fra alle Synspunkter.

Ved Siden heraf fandt vi det ogsaa

meget uretfærdigt, at til denne Hjælp til Sikring af Renten af Obligationer, skulde Mejerier og Slagterier ogsaa bidrage. Det vil altsaa sige, at de Folk, som var ude i Krisen, skulde bidrage til, at andre, som ogsaa var ude i Krise, blev reddet. Det vil sige, at de Folk, som ikke kunde faa Rente-tilskud, men hvis Produktionsvilkaar var akkurat lige saa slette som deres, der havde en stor Gæld, skulde man forringe disse Vilkaar endnu mere for. Det var en anden Grund til, at vi gik imod Forslaget.

Men endelig — og det var ikke det mindst betydningsfulde — var der denne Hjælp paa 1,3 pCt., som det ærede Medlem har opholdt sig saa meget ved, og som det ærede Medlem nu i Dag sagde at vi gik imod, fordi det var Tilskud. Det var ikke det, der var Grunden dertil. Det, der var Grunden, var, at det var Tilskud efter Trang, at det var en social Foranstaltning, som gav Adgang til Tilskud, ikke fordi vedkommendes Produktion var ulønnende, men fordi vedkommende havde stor Gæld. Det vil altsaa sige, at det ikke var en Foranstaltning, der gav Tilskud til Produktionen, men den gav Tilskud til fattige Mennesker og dem alene.

Det ærede Medlem sagde i Dag, at nu maa denne Tale mod Tilskud høre op. Vi har for øvrigt stillet mange Forslag om Tilskud, det er ikke vor principielle Stilling, at der gives faa Tilskud. Men naar man ikke vil gaa ind paa en Prissænkning — et vist Konkurrenceforhold gør sig gældende for de Varer, vi skal købe —, saa har vi sagt, og sagt det gentagne Gange, at vi kan gaa med til subsidiært at gennemføre Foranstaltninger til Støtte for Produktionen.

Men det, der her er Tale om, havde ikke det fjerneste med Støtte til Produktionen at gøre, det var en Støtte til Folk, som havde megen Gæld, og deres Produktionsvilkaar var nøjagtig de samme som deres, der havde mindre Gæld. Man siger jo ikke om en Arbejder, der har eget Hus og derfor har en Formue, at han faar mere for sit Arbejde end den, der intet har. De lønnes efter de samme Tariffer, og det er rigtigt, for det, de faar for Arbejdet, er Lønnen og ikke Udbyttet af en vis Formue, som de har i Baghaanden. Naar derfor det ærede Medlem fremhæver, at hvis dette Forslag var blevet gennemført, vilde Aarsagen til Krisen have været fejlet væk, saa vilde Landmanden have faaet en Løn for sit Arbejde, er det ganske ved Siden af. Her var aldeles ikke Tale om Løn for Arbejdet, her var Tale om Tilskud efter Trang og ikke om den mindste Forbedring hverken af Smørproduktionen, Ægproduktionen, Flæ-